

Milé dámy, milí pánové,

Končí nám březen, a tak opět sepisujeme události měsíce.

Začalo to akcí s názvem „maskenbal“, tedy karneval. Připadl na 2. března, přibližně tři týdny před začátkem postní doby podle řeckokatolického obřadu, kterým se tu letos řídíme.

Očekávaly jsme, že děti doma nemají materiál na přípravu masek, proto jsme se (my Zagorky) na půl dne zahrabaly do kazanlackého skladu, který skrývá mnoho kostýmů, rekvizit a „hadrů“ z fracouzské pomoci. A tak všech čtyřicet dětí, které došly, měly možnost si vybrat kostým podle své (z)vůle. Každé dítě si chtělo změnit masku v průměru asi tak

třikrát, takže ačkoliv jsme se snažily vybrat s co nejvíce dětmi masky už několik dní před maskenbalem, na chaosu to zjevně neubralo. A pak už se jen tančilo, soutěžilo a pralo o lentilky☺.

Každé sobotní dopoledne se setkáváme se skupinkou holek z machaly (to jsou ty nejbližší, které se chystají i na křest a které určitě znáte z fotek). Spolu s otcem Jaroslavem a Annou (pravou rukou zagorské komunity) připravujeme témata, která mají za cíl jejich osobnostní a duchovní rozvoj. Řešíme problémy jako brzké vdavky, životní plány, sexualita, vztahy. Jednu březnovou sobotu jsme holky pozvaly na setkání přímo k nám do bytu. Byly jsme předem upozorněny na to, že holky provedou podrobnou prohlídku bytu, a tak jsme byly mile překvapeny, že nakonec naše „policejní úřednice“ nečmuchaly úplně všude. Ale zato se u nás hezky neparádily. Nasadily střevíce, náušnice, našminkovaly se naší jedinou řasenkou, ozdobily se sponami... a byly spokojené. A protože je pro nás hostit návštěvu vzácnou událostí, připravily jsme jim chutné občerstvení. Občerstvily se ale trochu moc a ne všechny to ustály. Kromě her a milého povídání jsme také divoce tančily, a tak jenom doufáme, že jsme nevzbudily příliš velké pohoršení u spících sousedů.

V průběhu března se Sureš s Jaromonachem (naši dva seminaristé) rozžehnali s Bulharskem a rozjeli se na jazykový kurz do Itálie, kde budou příští rok studovat. Připravili jsme jim s dětmi malý zábavný program na rozloučenou. Vrátil se sem na řeholní sliby v květnu, takže jsme zatím neplakali.

(Dominika:) V průběhu března jsem se opět zúčastnila dobrovolnického školení od Evropské unie, tentokrát proběhlo v nádherném historickém městě Veliko Trnovo. Angličtina po pěti měsících byla ve stavu rozkladu, ale v průběhu jsem se trochu rozmluvila. Jako

bych se vrátila na základní školu - po dlouhé době jsem si připadala jako exot, že nekouřím, a nestačila jsem zírat, že mají všichni síly na to pět dní za sebou flámovat do pěti do rána (povětšinou byli dobrovolníci starší než já). Ovšem byli to moc milí lidé, většinu jsem znala už od minule a ráda jsem je viděla. A mezi novými evropskými dobrovolníky byl dokonce jeden Čech momentálně ze Sofie, velice přemýšlivý a veselý člověk, se kterým jsem se pouštěla do rozprav o Bulharsku, životě, lidech, přírodě a Bohu. A taky o životně důležitých blbostech 😊

(Jana:) To já jsem se školení vyhnula díky nečekanému odjezdu do Čech. Když jsem se vrátila, odjela zase Dominika a ta zase přišla o víkendovou schůzi pracovníků centra. Od pátku do neděle jsme se v Kazanlaku společně vzdělávali, rekreovali, debatovali... Na procházce horským údolím jsme viděli kvetoucí stromy, ale o pár nadmořských metrů výš jsme se ještě koulovali. Vypadalo to, že už je opravdu jaro, ale jak se ukázalo, zima to ještě nevzdala, a na první jarní den začalo být pro změnu chladno a deštivo.

V Bulharsku se všechno strááášně moc slaví. V březnu jsou velké svátky hnedle dva. První březnový den přichází Baba Marta ve svém červenobílém hábitu a všichni se náruživě obdarovávají červenobílými pletenými náramky - marteničkami, které podle pohanského zvyku mají chránit před zlými silami. Sundat je člověk může až poté, co uvidí rozkvetlý strom (zavěsí marteničku na jeho větev), nebo když poprvé uvidí čápa (v tom případě musí marteničku schovat pod kámen).

Otec Martin s originální marteničkou, která mu pak málem ze stromu spadla.

Tak zase za měsíc na napsanou!